

Skye Warren

Královna

Poslední hra,
která navždy rozhodne o jejím osudu...

The Queen

Copyright © 2017 by Skye Warren

All rights reserved.

Všechna práva vyhrazena.

*Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu nakladatele.*

Translation © Martina Balzano, 2025

Cover © Zhivko P. Petrov, 2025

© DOBROVSKÝ s.r.o., 2025

ISBN 978-80-277-5462-5 (pdf)

KRÁLOVNA

Skye Warren

přeložila Martina Balzano

PROLOG

DAMON

Zimní vzduch mi proniká do všech skulin v kostech a do všech pórů kůže. Moje tělo se na milionu míst zlomilo a znovu srostlo. V tisících okamžiků, které si připomínám s každým poryvem větru.

Navzdory chladnu mám rozepnutý kabát, rukama svírám zábradlí. Projevit slabost nepřichází v úvahu. Moje srdce by přestalo bít, plíce by se zastavily v dýchání dřív, než bych se jedinkrát zachvěl. Jakýkoli náznak slabosti ze mě vyrvali už dávno.

Muž, který ke mně přistoupí, se rozhlédne vlevo a vpravo. Bože, kdyby ho chtěli zastřelit, byl by tak snadným cílem. Živoucí obraz slabosti. Má brunátné tváře a zarudlé oči. Jeho tlustý kabát musí být slušně teplý, on si přesto tře ruce v laciných pletených rukavicích.

Postaví se vedle mě a zadívá se na vodu. „To je teda počasí,“ řekne.

Snadný cíl, ale teď je pod mou ochranou.

Na druhém břehu této řeky se nachází univerzita plná mladých lidí s veselými očima. Stálezelený trávník zdobí pestrobarevné bannery. Takhle na dálku je nedokážu přechíst, ale dokážu odhadnout, co se na nich píše. *Vítej na orientační schůzce. Zapiš se do matematického klubu. Přihlas se do našeho sesterstva.*

„Vážně hrozně počasí,“ řeknu a vím, že jsem stejně snadný cíl jako on.

Alespoň když jde o tu dívku.

„Viděl jsem její pokoj na koleji,“ prohodí muž. „Trochu malý, ale tak už to asi bývá. Pomáhal jsem jí se stěhováním. Moc věcí neměla.“

„Pošleš jí víc peněz,“ řeknu tiše.

Pletené rukavice se třou jedna o druhou. „Jasně. To je samozřejmé. A budu pro tebe dělat nějakou práci?“

Jakou práci dát člověku, který beztak ve všem selže? Jakou práci dát otci dívky, kterou nemůžete mít? „Pošlu tě vymáhat.“

Je to špinavá práce. Plná násilí. „Ano,“ řekne a kývne hlavou. „Ano, to zvládnou.“

Pár kluků dole hraje fotbal. Až odsud vidím, jak se honí jako pitomci. Jaké to asi je, utíkat kvůli sportu, ne z nutnosti? Jaké to asi je, bojovat s jinými muži pro zábavu, a ne kvůli přežití?

Po obvodu provizorního hřiště postávají lidé. Možná další kluci, kteří chtějí sledovat hru. Nějaké holky očumují hráče. Je mezi nimi i Penny? Vidí něco, co se jí líbí?

Ne, ona by mezi ně nešla. Už si nejspíš našla nějakou knihovnu. Tiché místo, kde si bude moct číst.

„Až zase začneš hrát...“ řeknu a nechám myšlenku viset ve vzduchu.

„Nezačnu.“

Je to lež. Samozřejmě že bude hrát. „Až zase začneš hrát, nezabiju tě.“

„Rozumím,“ řekne spěšně. Pravděpodobně předpokládá, že tím naznačuju nějaké mučení.

„Nezabiju tě, protože z důvodů, které jsou mimo moje chápání, není té holce u zadku, co se s tebou stane. Radši to tak nech, starouši.“

Chytí se studeného zábradlí a ztěžka se o něj opře. „Chápu. A co s ní máš v úmyslu ty?“

Je zvláštní smát se doopravdy. Není to předstírané pobavení, se kterým chodím den co den po světě. Tenhle smích otřásá celým mým tělem. „Vážně chceš o tom se mnou mluvit?“

Vypadá dotčeně. „Mám právo se na to ptát. Je to moje dcera.“

„Ty nemáš žádná práva. Nemáš ani právo dýchat. Jíst. Spát. Nemáš právo dělat *nic*, kromě toho, co ti dovolím. Tohle se stalo, když prohrála. Tvůj život patří mně.“

„Není to doopravdy,“ prskne. „Nežijeme přece už v době temna.“

„Doba temna. Jak dokonalý popis časů, ve kterých žijeme.“

„Nemůžeš nikoho vlastnit.“

Tak jak to, že má Penny nade mnou tak silnou moc? Proč se o ni s každým nádechem bojím, s každým výdechem doufám v její štěstí?

Nevím, co jiného než vlastnictví by to mohlo být.

„Dej mi ty rukavice,“ řeknu.

Podívá se dolů na své ruce, očividně je zmatený. Stejně jako já. Kde by mohl vzít dospělý muž rukavice, které vypadají, jako by patřily předškolákovi? V duchu to rychle zváží. Riziko, když se mi vzepře, cenu za to, že mě poslechne. Nakonec ty pletené rukavice pomalu sundá a podá mi je.

Vezmu je do svých holých rukou, do rukou, které už zažily sevření ve svěráku a pálení na sporáku. Do rukou, které spáchaly nevýslovné násilí. „Kde jsi je vzal?“

„Dala mi je ona,“ řekne chraplavým hlasem. „Před pár lety k Vánocům.“

Jsou dost levné na to, aby mu vydržely takhle dlouho. Kdyby mu dala něco, co by stálo za to odnést do zastavárny, už by to dávno neměl. Se zvláštním pocitem odtržení rukavice chvíli zkoumám. Jaké by bylo mít něco tak teplého? Jaké by bylo mít něco od ní? Rukavice, které sama vybrala a zaplatila za ně drobnými, které vydělala v bistru.

Pak rozevřu prsty a dívám se, jak padají na tmavou hladinu.

Když jeho rukavice klesnou ke dnu, neřekne ani slovo. Jejich obrys je po chvíli sotva viditelný.

„Dáš mi všechno, co ti řeknu,“ vyslovím tiše. „Včetně svojí dcery.“

V tichu, které následuje, cítím jeho boj. Přirozená mužská pýcha a instinktivní otcovská potřeba chránit své dítě. Obě tyto věci jsou po tom, co jí udělal, zbytečné. Mohl jsem ji přivázat ke své posteli, mohl jsem si ji vzít na sto tisíc různých způsobů.

A proč jsem to neudělal? Na tohle jsem se ptal sám sebe už několikrát. Zvlášť v chladných dnech, jako je tenhle, kdy

cítím každou starou jizvu a každou starou zlomeninu. Proč bych neměl čerpat úlevu tam, kde ji nacházím?

Když tedy nepočítám vzpomínku na malou holčičku, která si ráda hrála s čísly, tak jako si jiné děti hrají s panenkami.

Odstoupím od zábradlí a vykročím pevným krokem. Téměř už nekulhám. Skoro nikdo neví, že takhle můžu chodit. Vlastně jen Gabriel Miller. „Zůstaneš v Tanglewoodu,“ oznámím muži, který se se mnou snaží udržet krok. „A budeš jí každý týden volat.“

„Každý týden zní dobře.“

„Myslím každý týden, ne každý druhý. Ne jednou za měsíc.“

Nesouhlasně zamručí. „Dobře.“

Většina stop na mém těle měla bolet. Je pochopitelné, že mi způsobily bolest. Ta bolest mě ale posílila. Prodýchat ji. Probojovat se přes ni.

Můj otec mi nechtěl způsobit vážné poškození orgánů nebo kostí, které by ze mě udělalo zbytečného tvora, nebo mě dokonce zabilo. Jeho týrání bylo tak promyšlené, že působilo spíš jako péče.

S jedinou výjimkou – když jsem se vyměnil za tu dívku. To bylo jedinkrát, co jsem ho viděl ztratit nervy a opravdu se rozzlobit místo toho, aby byl prostě krutý. Mlátil mě, až jsem nemohl dýchat ani mluvit.

Jedním kopnutím vysokou botou do zad mi zlomil kyčelní kost.

Hodil mě do staré studny se třiceti centimetry vody. Nechal mě tam tolik dní, že si musel říkat, jestli jsem neumřel. Tolik dní jsem přemýšlel, jestli tu dívku nakonec unesl.

„A ať se stane cokoli, nepromluvíš o ní s živou duší.“

Zaraženě se na mě podívá. „Cože? Proč?“

Protože ona je jako moje kulhání. Bolest v mých rukou. Slabost v mém těle. „Protože je to jediný způsob, jak ji udržet v bezpečí.“

KAPITOLA PRVNÍ

PENNY

Hromada učebnic v mém malém pokoji roste a roste. Bydlím v pokojíčku pod hlavním schodištěm, hned vedle hotelové kuchyně. Když místní šéfkuchař nahradil stoletý pult na krájení odolnou umělohmotnou deskou, vytáhla jsem jedno dřevěné prkno z hromady odpadu. Bylo dost těžké, takže jsem ho potřebovala pomoct odnést do pokoje a museli jsme ho otočit na bok, aby prošlo dveřmi.

Položili jsme ho na učebnice, pět hromádek, které jsem naskládala tak, aby byly stejně vysoké. Používám ho jako stůl, hledám nad jeho povrchem diferenciály, řeším úlohy ve slabém zápachu čisticího roztoku a koriandru, kterého se dřevo nedokáže úplně zbavit.

Knih existuje tolik, že by bylo snadné si myslet, že už je všechno vyřešené. Že v království matematiky zbývá jen několik neřešitelných problémů, pár okrajových případů,

aby se moderní akademici měli čím zabývat. Čím dál víc ale zjišťuji, jak jsou naše znalosti v tomto oboru stále omezené.

Doktor Stanhope je můj první profesor na Smith College, na svou pozici relativně mladý. Má něžné hnědé oči a nerovnoměrně oholené tváře. Do posluchárny vchází s hranatými konečky prstů zabarvenými inkoustem, který později překryje bílá křída. Nepodobá se žádnému muži, kterého jsem kdy znala, je to spíš mimozemská bytost než člověk, takže se s ním můžu mnohem víc ztotožnit.

„Víme, kolik matematiky je třeba umět?“ zeptá se první den. „Viděli jsme už všechna uspořádání čísel, která jsou k vidění? Viděli jsme každý nákres, který kdy vznikne?“

Matematika je totiž, vysvětlí nám, víc než jen objev přírodních zákonů. Je to tvůrčí úsilí, které vyžaduje základní znalosti, ale také vynalézavost, zvědavost a neuhasitelnou žízeň po hledání nových vzorců v reálném i abstraktním vesmíru. Probouzí ve mně nové chápání sebe samé – jsem méně stroj a více žena se srdcem. To, že mé srdce touží po pořádku, je možná výsledkem mé DNA nebo chaosu, který provázel mé dětství.

Chodím na dějiny matematiky, jeden z mála kurzů pro pokročilé, které jsou přes léto k dispozici. Vedle toho mám i úvod do integrálů a základy sociologie, nedokážu si počkat až na začátek podzimního semestru.

Nemohla jsem se dočkat, až se ztratím v číslech, ale místo toho mě zaujali lidé. Euler s jeho horečnatou náboženskou vírou a legendárním „důkazem“ Boha. Turing a jeho velké úspěchy i následné pronásledování pro jeho homosexualitu, včetně nyní už zakázané hormonální léčby. Ada Lovelace, jediné legitimní dítě lorda Byrona a první

člověk, který rozpoznal potenciál počítačů pro něco více než jen výpočty.

Svůj přístup popsala jako poetickou vědu, což mi připadá dokonalé.

Postupem času začínám mít stále větší zájem o literaturu a umění, jako by pro mě objev matematiky coby tvůrčí činnosti znamenal nějaké svolení. Čísla mě pořád lákají a stejně tak doktor Stanhope. Nastupuju do třetího ročníku a on se stává mým poradcem, mentorem i přítelem. Tajná a bolestivá láska, nejspíš touha po životě bez zločinu.

„Přemýšlela jsi už o té výzkumné práci?“ ptá se mě na naší pravidelné týdenní schůzce s šálkem kávy v ruce a otevřenou knihou na klíně, jako by se do ní chtěl během našeho rozhovoru kdykoli ponořit. Nakloní hlavu na stranu, jediné znamení, že čeká na odpověď. Přitom upírá pohled na stránku.

Když jsme se začali scházet, sedávali jsme v jeho kabinetě se starobylym dřevěným stolem a židlemi potaženými zaprášenou látkou. Na stejném místě, kde doučoval pár lidí nebo kde mohli pracovat jeho výzkumní asistenti. Později jsme se přestěhovali do jeho soukromé pracovny; on sedával za impozantním stolem dovysoka zaskládaným knihami a listy papíru, já na otočné židli před ním.

Teď sedíme vedle sebe na gauči, pro naše občasné akademické debaty je to pohodlnější. Navzdory obrazům, které mi někdy proniknou do snů, při těchto rozhovorech skutečně o nic víc nejde. „Musím si promluvit s tátou,“ řeknu nerozhodně.

Titul z matematiky pro mě nemá žádnou budoucnost. Abych to mohla dotáhnout daleko, potřebuju něco

praktického – inženýrství nebo počítačové programování. Pokud jde o zajištění skutečného zaměstnání, je mi titul z matematiky sám o sobě užitečný asi jako titul z umělecké školy. Většina lidí tu však studuje i na doktorát, což očekává doktor Stanhope také ode mě.

Dokonce má pro mě rezervovanou výzkumnou práci, což je lichotivé, ale zároveň znepokojivé. „Představ si, jak daleko bys to mohla dotáhnout,“ přemýšlí nahlas a hledí na police knih na druhém konci kanceláře, jako by v duchu viděl do vzdálené budoucnosti. Na mě, přímo mně do očí, se dívá jen zřídka, takže je mi příjemné s ním mluvit. Pořád si ještě pamatuju onen přímý stříbrný pohled člověka, který mě chtěl vlastnit a pohltnout; abstraktní zájem muže zde je mnohem bezpečnější.

„Samozřejmě že bych ráda,“ řeknu, bojím se, abych ho neurazila. „Příležitost rozpracovávat s tebou tuto teorii by byla neuvěřitelná. A tvůj poslední článek o kvantitativních hranicích otevírá spoustu možností pro další výzkum.“

Pousměje se. „Ano, myslel jsem si, že se ti to bude líbit.“

Konkrétně se zabývá Ramseyho teoriemi, jakou cenu by měl monopol stanovit, aby maximalizoval sociální blahobyt. Je to jedinečné spojení lidského zájmu a matematiky, které působí značně úctyhodně.

Nervózně si hraju se svým poznámkovým blokem. Nalistuju jednu z posledních stránek popsaných mým ostrým rukopisem. „Jak jsi říkal, že elasticita je nekonstantní, přimělo mě to přemýšlet o spodních hranicích. Že by mohly existovat nové metody, jak je vytvořit. Mám takovou... No, je to jenom začátek. Ale myslím, že by to otevřelo úplně nové možnosti.“

Vezme mi zápisník a začte se do čísel, mezi obočím se mu vytvoří ta známá malá vráska ze soustředění.

„Bože, to je geniální. Finální verzi jsem ti poslal teprve před dvěma dny. Tohle jsi napsala včera?“

„Klidně bych tím mohla strávit celý život,“ řeknu plaše. Úkosem se na mě podívá. „Ano?“

„Studovat byl vždycky můj sen. Ne jako prostředek k dosažení cíle, jako cíl sám. Ale s mou situací doma je to složité. Nevím, jestli si můžu dovolit tu ještě zůstat.“

Moje obavy kvůli penězům smázne mávnutím ruky. „Chytré dívce, jako jsi ty, by nikdo neměl bránit ve studiu. Určitě něco vymyslíme.“

Staré strachy se ve mně začnou probouzet a pomalu otevírají oči jako po dlouhém spánku. Vzpomínky na to, co po mně chtěli muži v ošuntělém bistru, když jsem potřebovala peníze. „Jako co?“

„Obvyklé věci. Granty. Finanční pomoc. Malou částku bys dostávala za výzkumnou práci, a pokud bys nebyla schopná pokrýt zbytek...“ Zaklapne knihu s bouchnutím, ze kterého nadskočím. „Rád ti pomůžu sám.“

Na tvářích se mi rozlije ruměnec. „Nemyslím, že by to bylo vhodné.“

Pokrčí rameny. „Systém vzdělávání je nedokonalý. Upřednostňuje ty, kteří mají peníze, před těmi, kteří mají talent. Jsem rád, že jsi našla cestu na Smith College, ať už k tomu došlo jakkoli.“

Nepřímá narážka na profesi mého otce mi rozpálí tváře. Doktor Stanhope se mě jednou zeptal na rodinu, na to, čím se živí můj otec. Vykotkala jsem něco o práci pro podnikatele v Tanglewoodu a dodala jsem, že nevím přesně, co dělá.

Nebyla to lež, ne doslova.

Damon Scott je podnikatel, který obchoduje s masem a zločinem.

A můj otec pracuje pro něj, jako nějaký staromódní nevolnický služebník, který nesmí odejít. Jakou *práci* vlastně dělá, bylo vždycky tajemstvím a já jsem to nikdy ani nechtěla vědět, protože mi platil školné.

„Já jsem taky ráda,“ řeknu tiše, protože právě tady jsem se stala ženou.

Možná jsem si připadala starší než před lety, předstírala jsem, že mám šanci v městské džungli, kterou Tanglewood byl, a postavila jsem se černému jaguárovi, Damonu Scottovi. Hned po příjezdu sem se ukázalo, jak velký svět čeká za hranicemi města.

Teprve tady jsem přišla na to, že ne každý si z člověka chce udělat kořist.

„Nechci, aby ses cítila nepříjemně,“ řekne, mírně se ke mně otočí a jeho slova mají okamžitě opačný účinek. Mám ráda, když se chová roztržitě a akademicky. Líbí se mi, pokud se soustředí na něco jiného. Když se teď otočí a podívá se přímo na mě, začne mi z plic rychle unikat vzduch. „Ale mám pocit, že bych ti měl něco říct, než se rozhodneš. Jsi pro mě víc než studentka, Penny. Víc než jen asistentka výzkumu.“

Moje rty se pootevrou do šokovaného O, ale nemůžu promluvit.

„Jsi neobyčejně chytrá.“ S kyselým výrazem ukáže na knihy, z nichž některé sám napsal, na důkazy a výpočty roztroušené po kanceláři. „A já jsem si stanovil takový cíl, najít na tomhle světě něco jedinečného a unikátního, alespoň

v mezích zaprášených polic. Myslím, že to nejvzácnější, co jsem kdy našel, budeš možná ty.“

Srdce mi buší tvrdě a zuřivě, jako poplašené bubnování. Nemůžu si pomoci, jeho slova mě hřejí – *Myslím, že to nejvzácnější, co jsem kdy našel, budeš možná ty.* Od muže s několika vědeckými publikacemi a oceněními, a dokonce i uznanými patenty je to obrovský kompliment.

„Nevím, co na to říct.“

Pohne se, jako by se chtěl dotknout mého kolene. Předtím už to párkrát udělal, ale teď takové gesto dostává nový význam. Zdá se však, že se vzpamatoval; jeho ruka se zastaví ve vzduchu. „Jen si to nech projít hlavou,“ řekne nakonec. „Vím, že jsi ještě mladá. Mladší než většina studentů na tvém místě.“

Už jsou to tři roky, co jsem poprvé v životě opustila Tanglewood. Teď je mi devatenáct, ale připadám si mladší, než když jsem odjížděla. Stále víc si uvědomuju, že je toho tolik, co nevím. Tolik věcí, které jsem ještě nedělala. Třeba sex.

„Jsi pro mě víc než profesor,“ řeknu mu.

A stejně jako předtím to není tak docela lež.

Myslím na něj jako na muže, to s ním jsou spojené ty podivné a horečnaté myšlenky, které ke mně přicházejí v noci. Myslím na něj teď, kdy už je ze mě žena. Když za mnou Damon Scott přišel do ložnice, když se ode mě oddálil, byla jsem ještě dítě. I tenkrát, když mi dal můj první polibek.

Profesor Stanhope se na mě usměje na půl úst a já si uvědomím, jak přitažlivý chlap by z něj mohl být, kdyby nebyl neustále zaměřený jen na vědu. Hezký, inteligentní a laskavý.

Ten úsměv jako by říkal: *Se mnou bys byla v bezpečí.*

Ale nejsem si jistá, jestli jsem připravená smířit se s jeho zaprášenými policemi, představovat pro druhého spíš složitou teorii než partnerku, drahocenný svazek, po kterém by přejížděl prsty potřísněnými inkoustem. Do Tanglewoodu bych se už nikdy nevrátila. Nezbylo by ve mně nic, co by mě tam táhlo. Ta myšlenka mi způsobí zvláštní bolest na hrudi. Pocit, jako bych ztratila něco, co už nikdy nedostanu zpátky.

KAPITOLA DRUHÁ

Do domu zvaného Smaragd se vracím pozdě večer, slunce natahuje poslední paprsky přes svažité kopce tmavého mechu. Ráno pak na nich bude ležet rosa, ve které se bude třpytit sluneční světlo, což dalo budově i její jméno. Původně ji postavili jako prázdninové sídlo pro vlivného průmyslníka a opravdovou španělskou princeznu, později ji přestavěli na luxusní hotel.

Ten pak koupil Gabriel Miller jako dárek pro Avery Jamesovou.

Místo, kde je v bezpečí a v pohodlí, zatímco pokračuje v postgraduálním studiu. Místo, které může nazývat domovem, aby tak nahradila ten, který ztratila. Hotel je stále v provozu, Avery má vyhrazený penthouse v nejvyšším patře.

Gabriel vlastní sídlo v Tanglewoodu, ale tenhle dům patří jí.

Když jsem přišla na Smith, bydlela jsem na kolejkách se všemi ostatními prváky, ale bylo pro mě těžké sblížit se

s dívkami, které měly platinové kreditní karty a absolvovaly přípravku. Avery mi nabídla trvalý pobyt v jednom z dalších apartmánů, ale tam bych se taky nehodila.

Místo toho jsem začala pracovat v kuchyni a našla si pokoj vyhrazený pro zaměstnance, kteří bydlí přímo v budově. Mezi číšníky a kuchaři a pokojskými se cítím mnohem líp než nahoře.

Zadními dveřmi prokloužnu kolem kuchyně, kde panuje obvyklý shon a Lorenzo mezi hrnci vykřikuje rozkazy, a poté kolem prádelny do tmavé úzké chodby. Tady přespávalo služebnictvo, když býval hotel soukromým domem. Ani teď, když tu žiju a výměnou za pronájem pracuju na částečný úvazek v kuchyni, to není tak odlišné.

Jsem novodobá služka, i když se přátelím s paní domu. Poté co hodím batoh na postel, zabzučí mi telefon. Zpráva od Avery. *Dej mi vědět, až skončíš. Chci jít do Knihovny.*

Knihovna není místo, kam bychom se chodily učit. Ve dne je to kavárna, v noci bar. Vlastně tam chodí všichni, pokud zrovna nejsou v kampusu nebo na párty v klubu. Je to taky ideální kompromis, když se chceme uvolnit, ale nechceme pít.

Odepíšu jí. *Večer mám hovor. Ozvu se, až skončím.*

Pak otevřu notebook, abych pokračovala v práci na otázce pružnosti, telefon položím na stůl displejem nahoru. Na hodinu se ztratím v lineárních rovnicích a minimalizovaném přebytku. Jejich tvrdá výzva, boj, který předchází každému objevu, mě uklidňuje. V určitém ohledu nestojím o to najít řešení, netoužím najít oázu; jde mi o mentální zkoušku vytrvalosti, dlouhou cestu pouštním pískem.

Zaklepání na dveře mě vyleká. Otevřu a za nimi stojí Avery, oblečená do úzkých džín a tmavě zeleného pleteného svetru, který zdůrazňuje její oříškové oči.

Trochu se mračí. „Bála jsem se o tebe. Obvykle s ním netelefonuješ tak dlouho.“

Podívám se na hodiny, a když uvidím, kolik je, sevře se mi žaludek. „Vůbec mi nezavolał.“

Od té doby, co jsem odešla z Tanglewoodu, od chvíle, co začal pracovat pro Damona Scotta, mi tatínek volá pravidelně každý týden. Jako by to byla součást jeho nové práce. A možná i je. Nedivila bych se, kdyby mu to Damon přikázal, aby mě přes něj mohl sledovat. Na druhou stranu ze mě asi mluví pýcha. Možná dokonce nějaké zvrhlé zbožné přání, protože jedna část mě chce sledovat jeho.

Ale tatínek o tom nemluví. Pochybuju, že se ho Damon na mě vůbec někdy ptal. Naše rozhovory s tátou jsou krátké a napjaté, oba víc zamlčujeme než říkáme. Po celé tři roky však nevynechal ani jeden telefonát. Zavolał dokonce i tehdy, když minulou zimu dostal chřipku a byl nemocný a zničený.

Asi se tvářím vyplašeně, protože Avery řekne: „Nemusíme chodit ven. Stejně jsem unavená.“

Snaží se mě utěšit, ale její pohled nemůže být výmluvnější. Tahle holka není unavená. Touží jít ven. Proč by taky ne? A když jsme u toho, proč bych neměla chtít jít ven i já?

„Jdeme,“ prohlásím pevně a popadnu telefon. „Zavolał mu cestou.“

Chvíli se prohlížím v zrcadle na komodě, moje hnědé oči jsou mnohem unavenější než Averyiny a rozhodně jsou ostražitější. Ty popraskané rty a tváře ošlehané větrem.

Tohle viděl profesor Stanhope? V tom případě opravdu musí mít zájem o mou mysl.

S povzdechem přejedu rty troškou lesku, abych nevy-
padala, jako bych právě prolezla náročným zkoušením,
a stáhnu si vlasy do culíku, nedbalé verze skutečného úče-
su. Vlní se mi po zádech v lesklých blondátých kadeřích,
jako by mi na tom nějak záleželo.

Pak popadnu kabát a telefon a táhnu Avery za sebou.

„Zavolám Gabrielovi, zatímco budeš telefonovat,“ řek-
ne, když mě dožene.

Do Knihovny je to patnáct minut pěšky. Mohly bychom
jet Averyiným autem s řidičem, ale kvůli velkému množství
chodců kolem kampusu by to trvalo skoro stejně dlouho.
Navíc je to hrozně nápadné.

Kráčíme po osvětleném chodníku s upravenými květi-
novými záhony na obou stranách.

Avery vytáhne telefon a stiskne rychlou volbu, já udě-
lám totéž.

Přiložím si telefon k uchu. *Zvoní, zvoní, zvoní.* A pak
hlas mého otce: *To jsem já. Nechte mi vzkaz a já se vám ozvu.*
Usměju se, protože to je celý on.

A pak se zamračím. Muselo se stát něco vážného.

Nevyšiluj, napomenu se. Zmeškat jeden hovor ze sta nic
neznamená. Nejspíš se mu vybila baterka nebo tak něco.
Vůbec o nic nejde. Posunutím červeného kolečka hovor
ukončím.

Kousnu se do rtu a chvíli rozjímám nad tapetou mého
telefonu s abstraktním vírem ničeho.

Než si strčím telefon do kapsy, napíšu mu krátkou zprá-
vu. *Nezastihla jsem tě. Zavolej mi, až budeš moct.*

Je trochu divné říkat toho tolik. *Nezastihla jsem tě.* Jako bych odhalila něco nepěkného. Jako bych dala nepříteli do ruky municí. Normální lidé možná říkají otci, že ho mají rádi. A možná to ostatní tátové říkají svým dětem. My jsme ale všechno, jen ne normální.

Avery dosud telefonuje. „Jdeme na drink. Nějaká večere.“ Pauza. „Ano, do Knihovny. Ne, nevzaly jsme si auto.“

Přes telefon slyším tichý zvuk Gabrielova hlasu. I když nedokážu rozeznat slova, tuším, co asi říká. *Neměla bys chodit v noci sama.*

„Nejsem sama,“ prohlásí, což potvrdí můj odhad. „Je se mnou Penny. V počtech je síla.“

V počtech je síla.

Její slova ve mně poskakují, zachycená uvnitř mou kůží, každým přáním, nadějí a strachem, které jsou příliš reálné, než aby je bylo možné pojmenovat. To je to, čemu jsem vždycky věřila, čemu jsem odjakživa chtěla věřit. Důvod, proč bych měla padnout profesoru Stanhopeovi do náručí, bez ohledu na to, jak by to mohlo být nevhodné.

Za světlem pouličních lamp se roztahuje černočerná noc. Tam venku může být cokoli. A kdokoli. Nejsem si jistá, jestli jsme v bezpečí, ať samotné, nebo ve dvou. Nejsem si jistá, jestli jsme vůbec v bezpečí.

KAPITOLA TŘETÍ

Další večer už se o tatínka opravdu bojím, ale musím pracovat. Lorenzo vyštěkává názvy jídel, která si někdo objednal na pokoj. Krabí placičky a sendvič s humrem. Surf and turf, kombinace hovězího masa a plodů moře.

Kolem desáté přijde objednávka na lívance a ovesnou kaši a rozesměje mě. To bude Avery, která si zapomíná dát v normální hodinu večeři a dává přednost pozdní svačince v podobě sladké dobroty. Většinu času tu v kuchyni krájím obrovské množství zeleniny a doplňuju obdélníkové ocelové nádoby, aby je kuchaři mohli vyprazdňovat. Taký zdobím talíře na snídaně a dezerty, vyrábím hvězdičky z jahod a spirály z červené řepy.

Minutu navíc strávím proměnou konce banánové slupky v delfína, který drží v tlamičce baculatou borůvku jako míček. Lorenzo nad mým výtvozem přísně zvedne obočí, ale pak přiklopí podnos stříbrným víkem. A když si myslí, že se dívám jinam, maličko se pousměje.

Není snadné pro něj pracovat. Když jsem tu začínala, klepala jsem se hrůzou, že o tuhle práci přijdu – a s ní i o domov. Pak jsem jednou zůstala celou noc vzhůru a učila se na zkoušku z chemie. Byla jsem tak mimo, že jsem se při krájení cukety řízla do prstu. Lorenzo se ke mně vrhl a já si přes bolest a vyčerpání pomyslela: *A je to. Mám padáka.*

Místo toho mi s rudým obličejem a nadávkami v italštině sám vyčistil ránu, svými hrubými rukama s jizvami od nožů jemně ošetřil ty moje. Od té doby tvrdohlavě trvá na tom, abych se nepřepínala.

Nasypu do hluboké mísy nakrájenou jarní cibulku a pak si umyju ruce. Ještě si je dnes večer umyju nejmíň padesátkrát, ale stejně je mi už jasné, že mi vůně zůstane na kůži až do zítřka. Udělám si pauzu v psaní poznámek, opřu si bradu o ruku a vtom ucítím závan něčeho svěžího a zeleného.

„Vypadni odsud,“ zavrčí Lorenzo a já se podívám na hodiny. Přestávka.

Jindy bych si z něj utahovala, že se o mě bojí. Dneska večer jsem však za přestávku vděčná. Vezmu si ze svého pracovního místa telefon a jdu ven. Je tu malé nádvoří, kdysi vyhrazené pro služebnictvo – podle dávných zvyklostí šlechtických sídel skromné, ale po pobytu v horku a hluku kuchyně je to luxus.

Posadím se na popraskanou kamennou lavičku a klepnu na tlačítko rychlé volby.

To jsem já. Nechte mi vzkaz a já se vám ozvu.

Tentokrát nechám zprávu. „Ahoj,“ řeknu a hlas mám v hlavě přehlušený šuměním své krve. „To jsem já. Včera jsi mi nezavolaal a... to je fuk, mám o tebe strach. Možná

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázkou z knihy ***Královna***.

Pokud se Vám ukázka líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.